

ESCENES

19 I 20 DE JUNY

**DONES I CREACIÓ:
"PAIRIDAEZA", DE
MARINA HERLOP**

PROGRAMA DE MÀ

EN COPRODUCCIÓ AMB

GR&C

Ajuntament de
Barcelona

PAIRIDAEZA

Marina Herlop: direcció musical, veu, piano i teclat

Takk (Mireia Luzárraga + Alex Murillo): disseny despai

Òscar Garrobé: baix i veu

Toni Llull: percussió i veu

Marta Torrella: veu i teclat

Helena Ros: veu i pad

Laia Duran i Lorena Nogal: coreografia i moviment

Roger Vila: direcció escènica

Mariona Ibáñez: ajudantia de direcció i dramaturgia, producció

Guillem Bonfill: disseny de llums

Kiala Kanzi, Guillem Estevan: estilisme i joies

Anjana Berger: confecció vestit de làtex

Álvaro Marín: maquillatge i perruqueria

Laura Viñals: producció

Agraïments: Foehn Records i El Pumarejo

COMENTARI

En aquest concert interdisciplinari, en diàleg amb l'arquitectura de Takk, les arts escèniques i la dansa, Marina Herlop hi utilitza la imatge del jardí perquè l'espectador pugui apropiarse des d'un nou angle a una activitat aparentment tan esotèrica com és la síntesi d'una obra artística. En contra de conceptes críptics sovint associats al procés creatiu com són la inspiració o el talent, que ens indueixen a veure l'artista com una mena d'ídol o geni, des d'aquest espectacle es vol reivindicar una visió de la creació lligada a la perseverança, l'estudi, la pràctica o l'entrega.

El jardí és la parcel·la més petita del món, i alhora és tot el món. Les cultures antigues ja van dedicar una atenció especial a la poètica que amaga aquest petit espai envoltat de murs –els perses s'hi referien amb el terme *pairidaeza*, que va donar lloc a la paraula *paradís*–. Al jardí, la naturalesa indòmita queda limitada i endreçada per la mà humana, i aquest procediment té moltes concomitàncies amb el que duu a terme el creador artístic: en lloc de sobreposar-se a la seva obra i actuar amb total llibertat, el bon jardiner –i el bon creador– ha de conèixer bé l'espai, les espècies, les estacions, i jugar amb aquests coneixements per tal d'aconseguir que l'espai desplegui totes les seves possibilitats estètiques.

En aquest espectacle, veiem una jardinera –una artista– que fa una expedició cap a una naturalesa salvatge on habiten espècies i paratges que sobrepassen allò que l'ull humà pot copsar. En el pla allegòric, aquest espai agrest és el món abstracte on descansen els preceptes artístics, els arquetips i les fórmules que superen la capacitat del nostre intel·lecte, però als quals la creadora ha d'intentar aproximar-se per tal que la seva obra estigui integrada en el seu espai i moment històric i no es marceixi amb el pas del temps. Després d'una fase aclaparadora en què la jardinera es compara amb la vastitud i inextricabilitat d'aquest lloc i entén la seva insignificança, aprèn a endreçar aquesta naturalesa: li posa límits i li dona forma, esforçant-s'hi molt però sense pretensions, i el món natural abstracte li ho agraeix perquè, d'una altra manera, aquest no arribaria mai a descendir al pla humà. Lluny de subordinar l'obra a la seva persona o voluntat, la creadora hi pacta: la fa existir a canvi que aquesta encamini la seva vida i li ofereixi el plaer de cuidar-la.